

Datum van inontvangstneming : 19/01/2015

Zaak C-558/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

5 december 2014

Verwijzende rechter:

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

5 november 2014

Verzoekende partij:

Mimoun Khachab

Verwerende partij:

Delegación de Gobierno en Álava

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA DEL PAIS VASCO

SALA DE LO

CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO/EAEko AUZITEGI NAGUSIA

ADMINISTRAZIOAREKIKO AUZIEN SALA

[*omissis*]

Procedure [*omissis*]: Hoger beroep

[*omissis*]

Appellant [*omissis*]: MIMOUN KHACHAB

[*omissis*]

Geïntimeerde [*omissis*]: DELEGACION DE GOBIERNO EN ALAVA

Vertegenwoordigd door [*omissis*]: ABOGADO DEL ESTADO

[*omissis*]

BESLISSING

[*omissis*]

Gedaan te Bilbao op vijf november tweeduizend veertien.

I. FEITEN

TEN EERSTE.- Bij beslissing van 7 oktober 2014 is besloten de behandeling van de zaak te schorsen en partijen te horen over de eventuele verwijzing [**Or 2**] van de zaak naar het Hof van Justitie van de Europese Unie voor een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

De Abogado del Estado [landsadvocaat] heeft zich bij die gelegenheid tegen de prejudiciële verwijzing uitgesproken. Hij is in de eerste plaats van mening dat de Spaanse omzettingsregeling evident in alle opzichten in overeenstemming is met de bij de richtlijn gestelde eisen. In de tweede plaats is het belangrijkste geschilpunt zijns inziens niet juridisch van aard, aangezien het slechts erom gaat vast te stellen dat in casu de door de verzoekende partij aangevoerde bewijzen de stabiele en regelmatige aard van zijn [financiële] middelen aantonen en bijgevolg de voorzienbaarheid van het behoud van die middelen in het jaar volgende op de indiening van zijn aanvraag tot gezinshereniging en derhalve de al dan niet rechtmatigheid van de bestreden beslissing.

II. IN RECHTE

TEN EERSTE.- DE PROCEDURE VOOR HET TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA DEL PAÍS VASCO

A.I.- Omvang van het hoger beroep

D. Mimoun Khachab heeft hoger beroep ingesteld tegen uitspraak nr. 9/2013 van 29 januari 2013 van de juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 1 de Vitoria-Gasteiz [bestuursrechtelijke kamer] in de summiere procedure nr. 260/2012.

Bij de bestreden uitspraak is het beroep verworpen dat [*omissis*] Mimoun Khachab had ingesteld tegen het besluit van de Subdelegación del Gobierno de Álava van 25 mei 2012 houdende verwerping van het „recurso de reposición” [administratief beroep] tegen het eerdere besluit van 26 maart 2012 waarbij de machtiging tot voorlopig verblijf voor gezinshereniging ten behoeve van de echtgenote van verzoeker was geweigerd. Bij die uitspraak is derhalve de rechtmatigheid vastgesteld van het bestreden administratieve besluit.

A.2.- Administratieve procedure

Op 20 februari 2012 heeft Mimoun Khachab een machtiging tot voorlopig verblijf voor gezinshereniging aangevraagd voor zijn echtgenote Ilham Aghadar.

Na de geëigende procedure te hebben gevolgd, heeft de Subdelegación del Gobierno en Álava de betrokken aanvraag bij besluit van 26 maart 2012 afgewezen. De motivering van het administratieve besluit is gebaseerd op de volgende vaststelling:

[Or 3] „Uit de inhoud van de overgelegde stukken en de aanvullende stukken in het dossier blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij over inkomsten beschikt die volstaan om na gezinshereniging in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien.”

Mimoun Khachab heeft tegen dat besluit „recurso de reposición” ingesteld. Dat beroep is bij besluit van 25 mei 2012 van de Subdelegación del Gobierno en Álava zelf verworpen op de volgende gronden: „1) Mimoun Khachab heeft op 20 februari 2012 gezinshereniging aangevraagd voor zijn echtgenote Ilham Aghadar, en daartoe een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd met de onderneming ‚Construcciones y distribuciones constru-label S.L. overgelegd.’” Uit het Sistema de Información Laboral [systeem voor arbeidsmarktgegevens] van de sociale zekerheid blijkt echter dat de arbeidsovereenkomst van betrokkene met de bedoelde onderneming op 1 maart 2012 is beëindigd en dat hij in totaal 15 dagen in het lopende jaar en 48 dagen in 2011 heeft gewerkt. Hij was dus werkloos ten tijde van het besluit – en is dat nog steeds – en heeft niet aangetoond dat hij over voldoende financiële middelen beschikt om na hereniging in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien, en er was ook geen vooruitzicht dat hij daar in het jaar na de datum van indiening van de aanvraag over zou beschikken, vereisten waaraan voor de machtiging tot verblijf voor gezinshereniging moet zijn voldaan.”

A.3.- De uitspraak in eerste aanleg

De Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Vitoria-Gasteiz heeft bij zijn uitspraak het beroep verworpen op de volgende, in de tweede rechtsoverweging geformuleerde, gronden: „[...] zoals in casu blijkt uit het administratieve dossier en [omissis] wordt vermeld in het bestreden besluit, met name in het daarin opgenomen overzicht van het arbeidsverleden, [omissis] had verzoeker ten tijde van de aanvraag tot gezinshereniging slechts 15 dagen in 2012 en 48 dagen in het gehele jaar 2011 gewerkt bij de onderneming Construcciones y Distribuciones constru-label S.L. en heeft hij een arbeidsovereenkomst met die onderneming voor een bepaald werk overgelegd van 16 februari 2012 en in de betrokken tijdvakken 929 EUR loon ontvangen. Gezien de korte duur van de arbeidsovereenkomsten voorafgaand aan die welke hij heeft overgelegd, met in totaal slechts 63 gewerkte dagen gedurende de zes maanden onmiddellijk

voorafgaand aan de aanvraag, kan niet worden geoordeeld [,] – zoals de eerdergenoemde bepalingen vereisen – dat het vooruitzicht bestaat op behoud van de financiële middelen in het jaar volgende op de datum van indiening van de aanvraag, conditio sine qua non voor de verzochte gezinshereniging, zodat het onderhavige beroep moet worden verworpen, aangezien het bestreden besluit rechtmatig is”.

[Or 4] A.4.- Hoger beroep en verweerschrift

Mimoun Khachab verzoekt de Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia del País Vasco in hoger beroep de uitspraak van de juzgado [de lo Contencioso-Administrativo] te vernietigen.

Ter ondersteuning van dat verzoek voert hij aan dat in de uitspraak geen rekening is gehouden met het in de loop van de procedure in eerste aanleg aan de orde gestelde nieuwe feit, dat hij sinds 26 november 2012 voor een onderneming werkzaam is als sinaasappelplukker en dus werk heeft dat hem voldoende inkomsten verschaft. Voorts geeft hij aan dat hij in het bezit is van een vergunning tot langdurig verblijf en met Ilham Aghadar is gehuwd sinds 2009. Bovendien beschikt hij over passende huisvesting en voldoende middelen van bestaan om in zijn onderhoud te voorzien, aangezien hij werk heeft en meer dan vijf jaar premies en bijdragen heeft afgedragen in Spanje. Hij stelt dan ook dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging en dat het wettelijke voorschrift waarvan hem door de overheid de niet-nakoming wordt tegengeworpen moet worden uitgelegd rekening houdend met het huidige economische klimaat waarin het realiseren van duurzame en effectieve werkzekerheid uiterst moeilijk is.

De Administración General del Estado [rijksoverheid] verzoekt de kamer in haar verweerschrift de uitspraak in eerste aanleg te bevestigen.

Zij voert daartoe aan dat met nieuwe feiten geen rekening kan worden gehouden en dat vooraf, in de administratieve procedure, had moeten worden aangetoond dat aan de voorwaarden was voldaan. En zij besluit haar verweerschrift met het betoog: „[...] het administratieve besluit houdende weigering van de machtiging tot verblijf voor gezinshereniging is rechtmatig, aangezien [*omissis*] uit het dossier van de administratieve procedure [blijkt dat] er geen vooruitzicht bestaat op het behoud van de aangetoonde [financiële] middelen in het jaar volgende op de datum van indiening van de aanvraag.”

TEN TWEEDE.- NATIONAAL RECHT

B.I.- Ley Orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social [Spaanse organieke wet 4/2000 van 11 januari 2000 op de rechten en vrijheden en de sociale integratie van vreemdelingen in Spanje]

Artikel 16, leden 1 en 2, van Ley Orgánica 4/2000 van 11 januari 2000 op de rechten en vrijheden en de sociale integratie van vreemdelingen in Spanje (Boletín Oficial del Estado; hierna: „BOE”, nr. 10 van 12 januari 2000, online te vinden op: <http://www.boe.es/>) bepaalt:

[Or 5] „1. In Spanje wonende vreemdelingen hebben recht op een familie- en gezinsleven op de in deze organieke wet voorziene wijze en overeenkomstig de bepalingen in de internationale verdragen waarbij Spanje partij is.

2. In Spanje wonende vreemdelingen hebben recht op gezinshereniging met de in artikel 17 genoemde gezinsleden.”

Artikel 17, lid 1, onder a, bepaalt: „De in Spanje wonende vreemdeling heeft recht op hereniging in Spanje met de volgende gezinsleden: a) De echtgenoot van de ingezetene, tenzij hij wettelijk of feitelijk gescheiden is of het huwelijk niet rechtsgeldig is gesloten [...].”

Artikel 18 („Voorwaarden voor gezinshereniging”) bepaalt in lid 2:

„2. De gezinshereniger moet op de in de uitvoeringsbepalingen vastgestelde wijze aantonen dat hij beschikt over passende huisvesting en financiële middelen die volstaan om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin na hereniging te voorzien.

Bij de inkomensberekening voor de gezinshereniging worden de inkomsten voortvloeiend uit het stelsel van sociale bijstand niet meegeteld maar wordt wel rekening gehouden met inkomsten van de in Spanje wonende echtgenoot die met de gezinshereniger samenwoont.

De autonome gemeenschappen of in voorkomend geval de gemeenten brengen verslag uit over de deugdelijkheid van de huisvesting in verband met gezinshereniging.”

[*omissis*]

B.2.- Real Decreto 557/2011, de 20 de abril, por el que se aprueba el Reglamento de la Ley Orgánica 4/2000, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social, tras su reforma por Ley Orgánica 2/2009 [Koninklijk besluit 557/2011 van 20 april 2011 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen van organieke wet 4/2000, op de rechten en vrijheden en de sociale integratie van vreemdelingen in Spanje zoals gewijzigd bij organieke wet 2/2009]

De zinsnede „op de in de uitvoeringsbepalingen vastgestelde wijze” in artikel 18, lid 2, van Ley Orgánica 4/2000 van 11 januari moet worden opgevat als een verwijzing naar de uitvoeringsbepalingen die zijn vastgesteld bij Real Decreto 557/2011 [koninklijk besluit 557/2011] van 20 april 2011 tot goedkeuring van de

uitvoeringsbepalingen van organieke wet 4/2000 op de rechten en vrijheden en de sociale integratie van vreemdelingen in Spanje zoals gewijzigd bij organieke wet 2/2009 (BOE, nr. 103 van 30 april 2011). De uitvoeringsbepalingen zijn in werking getreden op 30 juni 2011, twee maanden na de bekendmaking ervan in het Boletín Oficial del Estado (derde slotbepaling).

[Or 6] Artikel 54 van de uitvoeringsbepalingen regelt de „financiële middelen die door een vreemdeling moeten worden aangetoond voor de verkrijging van een verblijfsvergunning voor gezinshereniging”. Artikel 54, lid 1, luidt:

„De vreemdeling die een machtiging tot verblijf voor gezinshereniging aanvraagt, verstrekt bij die aanvraag de gegevens en bescheiden waaruit blijkt dat hij over financiële middelen beschikt die volstaan om in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien, ook wat betreft gezondheidszorg indien deze niet door de sociale zekerheid wordt gedekt; deze middelen belopen ten tijde van de aanvraag ten minste het hierna te noemen bedrag in euro of een wettelijk gelijkwaardig bedrag in buitenlandse valuta, naargelang van het aantal personen voor wie hij gezinshereniging aanvraagt, en bovendien rekening houdend met het reeds in Spanje bij hem wonende aantal personen te zijnen laste:

a) Voor gezinnen die met inbegrip van de gezinshereniger en de in Spanje met hem herenigde persoon bestaan uit twee gezinsleden: een bedrag dat op jaarbasis neerkomt op 150 % van het IPREM [Indicador público de renta de efectos múltiples – samengestelde inkomensindicator].”

[omissis]

En artikel 54, lid 2, eerste alinea, bepaalt:

„De machtiging wordt niet verleend wanneer onomstotelijk wordt vastgesteld dat er geen vooruitzicht bestaat op het behoud van de financiële middelen in het jaar volgende op de datum van indiening van de aanvraag. Voor die vaststelling wordt het vooruitzicht op het behoud van een inkomstenbron gedurende het bedoelde jaar beoordeeld rekening houdend met de ontwikkeling van de middelen van de gezinshereniger in de zes maanden voorafgaand aan de datum van indiening van de aanvraag.”

TEN DERDE.- GEMEENSCHAPSRECHT

C.1 Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging

Artikel 1 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging luidt: „Het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.”

[Or 7] Artikel 3, lid 1, bepaalt: „Deze richtlijn is van toepassing wanneer de gezinshereniger wettig in een lidstaat verblijft, in het bezit is van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel met een geldigheidsduur van één jaar of langer en reden heeft om te verwachten dat hem een permanent verblijfsrecht zal worden toegekend, indien de leden van zijn gezin onderdanen van een derde land met ongeacht welke status zijn.”

Artikel 4, lid 1, bepaalt: „De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden: a) de echtgenoot van de gezinshereniger.”

Artikel 7, lid 1, onder c), vermeldt als een van de vereisten voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging: „Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over: [...] c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Artikel 20, eerste alinea, bepaalt: „De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 3 oktober 2005 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie hiervan onmiddellijk in kennis.”

C.2) Rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich over de uitlegging van artikel 7, lid 1, onder c, van de richtlijn uitgesproken in de arresten van 4 maart 2010 (Tweede kamer, zaak C-578/08, Chakroun) en 6 december 2012 (Tweede kamer, gevoegde zaken C-356/11 en 357/11, O. en S.).

In het eerstgenoemde arrest overweegt het Hof [in de] punten [41] tot en met 44:

„41 Er zij aan herinnerd dat artikel 4, lid 1, van de richtlijn de lidstaten welbepaalde positieve verplichtingen oplegt, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden, aangezien het de lidstaten verplicht om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het **[Or 8]** gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, Jurispr. blz. I-5769, punt 60).

42 Deze bepaling verlangt wel dat is voldaan aan de met name in hoofdstuk IV van de richtlijn gestelde voorwaarden. Artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn is een van die voorwaarden en biedt de lidstaten de ruimte te eisen dat het

bewijs wordt geleverd dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Overeenkomstig laatstgenoemde bepaling beoordelen de lidstaten daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen zij rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

43 Aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan.

44 In dit verband moeten blijkens het tweede punt van de considerans van de richtlijn maatregelen op het gebied van gezinshereniging in overeenstemming zijn met de in talrijke internationale rechtsinstrumenten neergelegde verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. Deze richtlijn eerbiedigt namelijk de grondrechten en de beginselen die met name zijn erkend in artikel 8 EVRM en in het Handvest. Bijgevolg moeten de bepalingen van de richtlijn en met name, artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, daarvan, worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven. Voorts erkent de Europese Unie volgens artikel 6, lid 1, eerste alinea, VEU, de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest, zoals op 12 december 2007 aangepast te Straatsburg (PB C 303, blz. 1), dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft.”

Het arrest van 4 maart 2010 verwijst in punt 48 naar de noodzaak van een „concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

Deze overwegingen worden herhaald in de punten 70, 71, 74, 75 en 76 van het arrest van 6 december 2012.

TEN VIERDE.- RELEVANTIE VAN DE PREJUDICIËLE VERWIJZING

[Or 9] De beslissing in hoger beroep nr. 260/2013 van de Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia del País Vasco is volgens het nationale recht niet vatbaar voor enig beroep in rechte.

De Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia del País Vasco koestert twijfels over de uitlegging van richtlijn 2003/86/EG met betrekking tot de beslechting van het bij haar aanhangige beroep nr. 260/2013.

De twijfels betreffen met name de verenigbaarheid met de gemeenschapsrechtelijke bepaling van artikel 7, lid 1, onder c, van deze richtlijn van een wettelijke regeling [*omissis*] zoals de Spaanse, op grond waarvan een machtiging tot voorlopig verblijf voor gezinshereniging kan worden geweigerd, niet op basis van het antwoord op de vraag of de inkomsten van de gezinshereniger vóór de datum van indiening van de aanvraag voldoen aan de voorwaarde „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat”, maar van het volgens de prognose van de nationale autoriteiten bestaande vooruitzicht op het behoud van de financiële middelen van de gezinshereniger in het jaar volgende op de datum van indiening van de aanvraag op basis van de ontwikkeling van de middelen van de gezinshereniger in de zes maanden voorafgaand aan dat tijdstip. In de Spaanse taalversie wordt in artikel 7, lid 1, onder c, van de richtlijn niet de toekomstige maar de tegenwoordige tijd gebruikt („el reagrupante dispone”). Dat is ook het geval in de Engelse („the sponsor has”) en de Franse („le regroupant dispose”) taalversie. De kamer twijfelt derhalve of voor de beoordeling of waardering de onomstotelijke waarschijnlijkheid van voldoende stabiele en regelmatige inkomsten van de vreemdeling in de toekomst als beslissingscriterium kan worden aangehouden („De machtiging wordt niet verleend”, heet het in artikel 54, lid 2, van Real Decreto 557/2011). Deze prognose maakt in de praktijk de tegenwoordige tijd tot een toekomstige tijd, aangezien voor de toewijzing of weigering van de aanvraag niet uitsluitend van belang is of de vreemdeling over die inkomsten beschikt, maar of hij daar in het jaar volgende op de datum van indiening van de aanvraag nog steeds over zal beschikken. Daardoor worden gevallen binnen de werkingssfeer van de bepaling gebracht die daar naar de letter niet uitdrukkelijk onder vallen, hetgeen strijdig is met het uit de in punt C.2 hierboven genoemde rechtspraak van het Hof van Justitie voortvloeiende vereiste van strikte uitlegging van artikel 7, lid 1, onder c, van de richtlijn.

Bijgevolg acht de Sala het aangewezen het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag te stellen:

„Moet artikel 7, lid 1, onder c, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale bepaling zoals die in het hoofdgeding, op grond waarvan gezinshereniging kan worden geweigerd omdat de gezinshereniger, volgens een ex-antebeoordeling door de nationale autoriteiten van het vooruitzicht op het behoud van financiële middelen in het jaar volgende op de datum van indiening van de aanvraag en op basis van de ontwikkeling van die middelen in de zes maanden voorafgaande aan die datum, niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezinsleden te voorzien?”

Het antwoord van het Hof van Justitie, waarin het uitlegging geeft aan de bepalingen van richtlijn 2003/86/EG waarop de in de vorige alinea geuite twijfels betrekking hebben, is noodzakelijk voor de beslechting van het bij de kamer aanhangige geding.

Zoals in punt A.3 van deze beslissing is vermeld, is voor de bevestiging van het administratieve besluit in de uitspraak in eerste aanleg rekening gehouden met de prognose bedoeld in artikel 54, lid 1, van Real Decreto 557/2011. Volgens de bestreden uitspraak is dus niet de stabiele aard en regelmaat van de door de vreemdeling aangetoonde financiële middelen ten tijde van de indiening van de aanvraag van belang, maar de omstandigheid dat op basis daarvan „[niet] kan [...] worden geoordeeld - zoals de eerdergenoemde bepalingen vereisen – dat het vooruitzicht bestaat op behoud van de financiële middelen in het jaar volgende op de datum van indiening van de aanvraag”.

De toetsing die de verwijzende rechter als appelrechter moet verrichten hangt derhalve af van de uitlegging van het in de prejudiciële vraag aan de orde zijnde artikel 7, lid 1, onder c, van de richtlijn. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft verklaard, „staat het [immers] aan de nationale rechter om de nationale bepalingen die hij moet toepassen, zoveel mogelijk in overeenstemming met de eisen van het gemeenschapsrecht uit te leggen [...] Indien een dergelijke toepassing in overeenstemming met het gemeenschapsrecht onmogelijk is, is de nationale rechter verplicht het gemeenschapsrecht integraal toe te passen en de door dit recht aan particulieren toegekende rechten te beschermen, daarbij zo nodig alle bepalingen buiten toepassing latend indien de toepassing daarvan in het betrokken geval tot een met het gemeenschapsrecht strijdig resultaat zou leiden” (arrest van 26 september 2000, C-262/97, Engelbrecht, punten 39 en 40).

Indien de hiervoor uiteengezette prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord, kan de litigieuze vraag inderdaad zoals de Abogado del Estado in zijn betoog stelt, worden beschouwd als een kwestie van beoordeling van het bewijs van de stabiele aard en regelmaat van de inkomsten van de gezinshereniger vóór de datum van indiening van de aanvraag, en beperkt die bewijswaardering zich niet tot de inkomsten in de zes **[Or 11]** daaraan voorafgaande maanden. In dat verband acht de kamer onder meer het feit van belang dat de gezinshereniger een verklaring arbeidsverleden heeft overgelegd, waaruit blijkt van een arbeidsduur van meer dan vijf jaar.

Indien de vraag ontkennend wordt beantwoord dient daarentegen bij de beoordeling in hoger beroep met name te worden getoetst of de bestreden uitspraak al dan niet het juiste criterium heeft gehanteerd door bevestiging van de negatieve prognose van de overheid omtrent het vooruitzicht op het behoud van de financiële middelen in het jaar volgende op de indiening van de aanvraag op basis van de ontwikkeling van de middelen van de gezinshereniger in de zes daaraan voorafgaande maanden.

BESLISSING:

TEN EERSTE.- Legt het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van Europese Unie de volgende vraag ter prejudiciële beslissing voor:

„Moet artikel 7, lid 1, onder c, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale bepaling zoals die in het hoofdgeding, op grond waarvan gezinshereniging kan worden geweigerd omdat de gezinshereniger, volgens een ex-antebeoordeling door de nationale autoriteiten van het vooruitzicht op het behoud van financiële middelen in het jaar volgende op de datum van indiening van de aanvraag en op basis van de ontwikkeling van die middelen in de zes maanden voorafgaande aan die datum, niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezinsleden te voorzien?”

TEN TWEEDE.- Houdt de behandeling van de zaak aan hangende de uitspraak in de prejudiciële procedure.

[*omissis*]